

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Sžd/3/2013
Identifikačné číslo spisu:	5012200689
Dátum vydania rozhodnutia:	24.09.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Ida Hanzelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:5012200689.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej PhD. a JUDr. Petra Paludu, v právnej veci žalobcu: G. T., narodený XX. K. XXXX, bytom X. C. XXXX/XXX, B., právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Azariová & Ružbašán Law firm s.r.o., so sídlom Kmeťova 26, Košice, proti žalovanému: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Žiline, Krajský dopravný inšpektorát so sídlom Kuzmányho č. 26, Žilina, vo veci preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. k. KRPZ-ZA-KDI-SK-77/2012 zo dňa 20. júla 2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/91/2012 - 51 zo dňa 27. marca 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/91/2012-51 zo dňa 27. marca 2013 p o t v r d z u j e .

Žalobca n e m á p r á v o na náhradu trov odvolacieho konania.

Odôvodnenie

Rozhodnutím Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva policajného zboru v Liptovskom Mikuláši č. ORPZ-LM-ODI2-P-113/2012 zo dňa 25. apríla 2012 v spojení s rozhodnutím Krajského riaditeľstva Policajného zboru, Krajského dopravného inšpektorátu v Žiline č. KRPZ-ZA-KDI-SK-77/2012 zo dňa 20. júla 2012 bol žalobca G. T. uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. e) zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej iba ZoP) v znení neskorších predpisov pre porušenie ustanovenia § 25 ods. 1 písm. o) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej iba ZCP), ktorého sa mal dopustiť porušením § 4 ods. 2 písm. c) zák. č. 8/2009 Z. z., preto, že 20. novembra 2011 o 01.20 hod. riadil motorové vozidlo značky Volvo XC 90, ev. č. B. po štátnej ceste II. triedy č. 537 v smere jazdy Liptovský Peter - Liptovský Hrádok, a na mieste zvanom Pod skalkou v Liptovskom Hrádku bol zastavený a kontrolovaný hliadkou PZ. Na výzvu hliadky bol podrobený vyšetreniu na zistenie prítomnosti alkoholu dychovou skúškou, ktoré bolo vykonané o 01.20 hod. prístrojom typu ALCOTEST 7410: ARHH-0313 a ktorým mu bola zaznamenaná hodnota 0,34 mg etanolu na liter vydychovaného vzduchu. Na lekársky odber a vyšetrenie krvi sa nežiadal.

Za tento priestupok bola žalobcovi podľa § 22 ods. 2 písm. c) ZoP uložená sankcia - pokuta vo výške 250 Eur a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 10 mesiacov. Zároveň bol podľa § 79 ods. 1 zákona o priestupkoch zaviazaný uhradiť trovy konania vo výške 16 Eur.

Žalobca sa proti tomuto rozhodnutiu odvolal a žalovaný rozhodnutím č. k. KRPZ-ZA-KDI-SK-77/2012 zo dňa 20. júla 2012, odvolanie žalobcu zamietol a napadnuté rozhodnutie potvrdil. V odôvodnení uviedol, že konanie i rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu bolo v súlade so zákonom a v priestupkovom konaní nebolo zistené porušenie práv žalobcu.

Voči tomuto rozhodnutiu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote správnu žalobu, ktorú doplnil rozširujúcimi dôvodmi po uplynutí dvojmesačnej lehoty na podanie žaloby podaním z 1. októbra 2012.

Žalobca, ako žalobné dôvody, uviedol tieto skutočnosti:

- a) Ústne pojednávanie sa uskutočnilo v jeho neprítomnosti hoci sa z neúčasti na ňom riadne a včas ospravedlnil.
- b) Vozidlo, v ktorom sa nachádzal, keď ku nemu prišli príslušníci polície neriadil, ale bol si z neho len vybrať veci.
- c) Bol prinútený k dychovej skúške a žiadosť o odber krvi mu bola odmietnutá.
- d) Hliadka polície odignorovala tiež jeho žiadosť o predloženie certifikátu o overení prístroja Alcotest, ktorým mu bol meraný stupeň alkoholu v dychu.
- e) Jeho tvrdenia žalovaný nebral do úvahy a veril len tvrdeniam zakročujúcich príslušníkov a z toho dôvodu bol nedostatočne zistený skutkový stav a tento bol z uvedeného dôvodu i nedostatočne právne posúdený.

Žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním z 26. apríla 2012. Zotrval na skutkových zisteniach a právnych záveroch uvedených vo svojom rozhodnutí, pričom poukázal na to, že príslušníci policajnej hliadky nemuseli žalobcovi umožniť opakované vykonanie dychovej skúšky na zistenie požitia alkoholu, pretože v danom prípade neboli splnené podmienky usmernenia viceprezidenta PZ č. PPZ-ODP-985/2011 z 24. augusta 2011 uvádzané v žalobe. Tiež je zavádzajúce tvrdenie žalobcu, že hliadka musí mať pri sebe certifikát o kalibrácii prístroja na zisťovanie požitia alkoholu v dychu, pretože tento je opatrený kontrolnou nálepkou. Overenú fotokópiu certifikátu následne policajť vykonávajúci objasňovanie priestupku priloží do priestupkového spisu a tento odstúpi správny orgán, čo sa i stalo. V konaní pred prvostupňovým správnym orgánom bol dodržaný zákon, pretože žalobca bol dostatočne včas upovedomený o ústnom pojednávaní. Z neúčasti na ňom sa síce ospravedlnil, ale nie včas, pretože ospravedlnenie došlo priestupkovému orgánu až po vykonaní ústneho pojednávania a podľa zistení žalovaného v tomto smere nepochybila ani pošta pri doručovaní ospravedlnenia žalobcu. Ústne pojednávanie bolo teda vykonané v súlade so zákonom v neprítomnosti žalobcu.

Dôkazy, najmä výpovede príslušníkov polície a výsledok merania alkoholu v dychu žalobcu, ktorý bol zastavený pri riadení idúceho vozidla a nie kontrolovaný, keď s vozidlom stál, jednoznačne preukazujú vinu žalobcu.

Krajský súd napadnuté rozhodnutie a konanie, ktoré mu predchádzalo, preskúmal, pričom žalobu zamietol s poukazaním na to, že nezistil pochybenia správnych orgánov v postupe a pri rozhodnutiach vydaných v priestupkovom konaní.

Podrobne sa vysporiadal s doručovaním ospravedlnenia žalobcu priestupkovému orgánu prvého stupňa prostredníctvom pošty, rozobral povinnosti pošty pri doručovaní ospravedlnenia žalobcu, včasnosť doručenia, ako aj možnosti žalobcu podať toto ospravedlnenie na pošte včas a konštatoval, že žalobca sa jednak mohol na ústnom pojednávaní zúčastniť, pretože dôvod jeho ospravedlnenia nebol ani podľa ošetrojúceho lekára taký akútny, aby nezniesol odklad. Ospravedlnenie, pritom mohlo byť podané najmenej o tri dni skôr, avšak bolo podané tak, že došlo v deň ústneho pojednávania a to až po jeho vykonaní, pričom pošta neporušila svoje povinnosti doručiť zásielku včas v súlade s poštovým poriadkom.

Krajský súd konštatoval správne a úplne zistený skutkový stav opierajúci sa najmä o výpovede príslušníkov polície, ktorí zastavili idúce vozidlo, ktoré prechádzalo z jedného jazdného pruhu do druhého a kalibrovaným a certifikovaným prístrojom Alcotest podrobili žalobcu meraniu alkoholu v dychu, pričom zistili, že žalobca mal v čase riadenia motorového vozidla v dychu 0,34 mg etanolu na liter vydychovaného vzduchu.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie.

Uviedol v ňom, že krajský súd nedôvodne a v rozpore so súdnou praxou neuznal podanie z 1. októbra 2012 za doplnujúce a podporné k už podanej žalobe, ale za rozširujúce a neprihliadol naň ako na podaný po lehote, hoci obsahoval len vysvetľujúce dôvody k tvrdeniam uvedeným v žalobe. Tým bolo žalobcovi odňaté právo konať pred súdom.

Ďalej žalobca spochybnil závery prvostupňového súdu o správnosti postupu správnych orgánov, ktoré jeho ospravedlnenie ako poštovú zásielku označili ako zmeškanú a preto i táto bola doručená po ústnom pojednávaní prvostupňového správneho orgánu, ktorému nič nebránilo vykonať ústne pojednávanie opakovane. Doplnil, že z ošetrovania neodíšiel svojvoľne, ale preto, že ani po štyroch hodinách čakania mu ošetrujúci lekár nevedel povedať, či bude v ten deň ošetrovaný.

Žalobca namietal nesprávne zistený skutkový stav a porušenie zásady konať v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania v priebehu celého správneho a teda i priestupkového konania.

Navrhol preto odvolaciemu súdu zrušiť napadnutý rozsudok alebo ho zmeniť tak, že najvyšší súd zruší napadnuté rozhodnutie žalovaného a vec mu vráti na ďalšie konanie.

Žalovaný sa k odvolaniu do doby odvolacieho konania nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov, ďalej len „O. s. p.“, v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Podľa § 250ja ods. 2 O. s. p. odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak vykonáva dokazovanie.

Odvolací súd vzhľadom na vykonané dôkazy preukazujúce vinu žalobcu nepovažoval za potrebné na prejednanie veci nariaďovať pojednávanie a takýto postup nebol v rozpore s verejným záujmom.

Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený 24. septembra 2013 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 O. s. p. rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Z obsahu pripojených spisov odvolací súd zistil, že predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie, ktorým bol žalobca uznaný za vinného z priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. e) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej iba ZP) na vyššie uvedenom skutkovom základe, za ktorý mu bola podľa § 22 ods. 2 písm. c/ ZoP uložená sankcia - pokuta vo výške 250 Eur a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 10 mesiacov a povinnosť uhradiť trovy konania vo výške 16 Eur.

Podľa § 2 ods. 1 ZP, priestupkom je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihnutelný podľa osobitných právnych predpisov, alebo o trestný čin.

Podľa § 22 ods. 1 písm. e) ZoP, priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto ako vodič počas vedenia vozidla požije alkohol alebo vedie vozidlo v takom čase po jeho požití, keď sa na základe vykonaného vyšetrenia podľa osobitného predpisu alkohol ešte nachádza v jeho organizme.

Podľa § 4 ods. 2 písm. c) ZCP vodič nesmie viesť vozidlo v takom čase po požití alkoholu alebo inej návykovej látky, keď sa alkohol alebo iná návyková látka ešte môžu nachádzať v jeho organizme.

Podľa § 51 zákona ZoP, ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní.

Preskúmaním predloženého spisového materiálu Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací zistil, že správne orgány aplikovali správne najmä ustanovenia zákona o priestupkoch na vzniknutú situáciu, najmä na posúdenie skutku a uloženie sankcie.

Zo skutkových zistení vyplýva jednoznačne, že žalobca bol zastavený počas toho ako riadil osobné motorové vozidlo a nesedel v ňom vyberajúc si veci. V čase riadenia vozidla mal v dychu 0,34 mg etanolu na liter vydychovaného vzduchu. Takýto stav po požití alkoholických nápojov ovplyvňuje najmä pozornosť a sústredenie - čo sú nevyhnutne žiaduce vlastnosti pri riadení vozidla. Za takéhoto stavu vodič nesmie na jazdu použiť vozidlo, pretože predpoklad spôsobenia dopravnej nehody nie je pre ovplyvnenie alkoholom možné vylúčiť. Z dôvodu ochrany všetkých účastníkov cestnej premávky vrátane žalobcu a majetku, je nevyhnutné brániť a zabrániť v jazde všetkým osobám, ktoré sú pod vplyvom alkoholu, či iných návykových látok. To je účel ustanovenia priestupkového zákona, ktorý bol použitý na kvalifikáciu - právne posúdenie konania žalobcu.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal neprihliadnutie na doplnok žaloby s prílohami z 1. októbra 2012, ktorý zaslal žalobca po uplynutí dvojmesačnej lehoty na podanie žaloby, odvolací súd k tomu uvádza, že z obsahu jednak napadnutého rozhodnutia žalovaného, ale aj rozsudku súdu prvého stupňa vyplýva, že argumentáciu i podklady k nej vzal i žalovaný i krajský súd do úvahy. Oba orgány sa zaoberali dostatočne argumentáciou uvedenou v podaní z 1. októbra 2012. Jednalo sa o argumenty týkajúce sa doručenia ospravedlnenia neúčasti žalobcu na ústnom pojednávaní a dôvodu tohto ospravedlnenia.

Podľa názoru žalovaného i súdu prvého stupňa sa žalobca nedostavil na ústne pojednávanie bez náležitého ospravedlnenia alebo bez dôležitého dôvodu.

Odvolací súd si po preskúmaní predložených spisov osvojuje najmä z dôvodu, že žalobca mal dostatok času od prevzatia predvolania upovedomiť správny orgán o potrebe zmeny termínu pre vyšetrenie chrupu. Navyše odvolací súd je po vyjadrení dr. Hrubalu presvedčený, že vyšetrenie v Košiciach bolo možné odložiť - nebolo akútne a už vôbec nie bolestivé, o čom svedčí odchod žalobcu z čakárne ordinácie lekára po štyroch hodinách čakania a po vycestovaní z Liptovského Mikuláša do Košíc. Odvolací súd hodnotí postup žalobcu ako obštrukciu v snahe vyhnúť sa ústnemu pojednávaniu pri prejednávani priestupku.

Prvostupňový priestupkový orgán preto nepochybil, ani neodňal možnosť žalobcovi vyjadriť sa pred ním, konať s ním, navrhovať dôkazy vyvracajúce alebo oslabujúce jeho vinu. Ústne pojednávanie konané 25. apríla 2012 na Okresnom dopravnom inšpektoráte v Liptovskom Mikuláši preto podľa názoru odvolacieho súdu netrpí žiadnou vadou, ktorá by mala byť dôvodom pre zrušenie napadnutého rozhodnutia a to i napriek tomu, ak by ospravedlnenie žalobcu bolo doručené pred ústnym pojednávaním. Podľa názoru odvolacieho súdu so zreteľom na zistenia správnych orgánov i súdu prvého stupňa bolo možné považovať také ospravedlnenie za ospravedlnenie bez dôležitého dôvodu.

Ak by bolo vyšetrenie, pre ktoré žalobca vycestoval v deň ústneho pojednávania o priestupku z Liptovského Mikuláša do Košíc tak nevyhnutné pre jeho zdravotný stav, že preň riskoval zmarenie ústneho pojednávania o priestupku a pri určovaní jeho termínu naň neupozornil ošetrujúcu lekárku, ktorá termín údajne dohovárala, nebol by z neho odišiel. Ak ho však opustil bez jeho absolvovania, odvolací súd sa oprávnenne domnieva, že pre žalobcu nemal podstatný význam z hľadiska udržania jeho zdravia a preto mal uprednostniť konanie o priestupku. Ak tak neurobil, neospravedlnil sa bez dôležitého dôvodu.

Priestupkové konanie, vrátane ústneho pojednávania, bolo z tohto dôvodu vykonané v súlade so správnym poriadkom a zákonom o priestupkoch a v ňom zistený skutkový stav opierajúci sa najmä o vysvetlenia dvoch príslušníkov polície G. G. a G. V. a výsledok merania alkoholu v dychu certifikovaným prístrojom Alcotest, preukazuje, že skutok sa stal, je priestupkom uvedeným v právnom označení skutku a sankcia, ktorá bola za priestupok uložená sa so zreteľom na osobu obvineného z priestupku javí skôr mierna než prísna, pretože z evidenčnej karty vodiča - žalobcu je zrejmé, že doposiaľ uložené sankcie nemali preventívny účinok a neodradili žalobcu od ďalšieho porušovania pravidiel cestnej premávky, najmä jazdy pod vplyvom alkoholu. Odvolací súd však nemohol tento stav zmeniť v súlade so zásadou reformatio in peius - zásadou zákazu zmeny k horšiemu.

Odvolací súd nemal pochybnosti ani o tom, že žalobca vo vozidle nesedel a nevyberal si veci (ako to tvrdil on), keď ho oslovili príslušníci a žiadali ho o doklady a zistenie alkoholu v dychu, ale riadil vozidlo, bol zastavený príslušníkmi polície a následne kontrolovaný. Odvolací súd je presvedčený, že v prípade pravdivosti žalobcovho tvrdenia, by ho bol následne podložil ďalšími tvrdeniami alebo dôkazmi, ktoré by ho umocňovali. Keďže sa tak nestalo, nemali ani správne orgány, ani vo veci konajúce súdy dôvod neuveriť logickým tvrdeniam príslušníkov polície zapadajúcim do kontextu ďalších dôkazov, vykonaných v tejto veci.

V podrobnostiach odvolací súd v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 OSP odkazuje na odôvodnenie

napadnutého rozsudku.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 O. s. p. á contr. v spojení s § 224 ods. 2 O. s. p. a § 246c ods. 1 vety prvej O. s. p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, pretože žalobca nemal úspech v odvolacom konaní a žalovaný nemá na ich náhradu zákonný nárok.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.